

AL
press

edice
KIOKAN

TŘIKRÁT RICHARD KUBÍK

**ROMAN
CÍLEK**

edice
KLOJKAN

Copyright © Roman Cílek, 2015

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Roman Cílek, 2015

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2015

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7466-783-1

PŘEDZNAMENÁNÍ

Číšník dolil víno, dvojici u stolu se uklonil a odešel.

Muž uchopil sklenku, odstrčil židli, povstal a svou přítelkyni tím překvapil: „Co se děje, Alexi? Chceš mě snad požádat o ruku?“

„Ne, dnes zrovna ne. Ale chci se ti představit.“

„Co je to za nesmysl?! Známe se pět let a...“

„Pět let jsi znala Alexe Millera, Lucinko. Ale nyní před tebou stojí Richard Kubík. Dnes dopoledne jsem v tom směru dokončil všechna úřední jednání. Vracím se ke kořenům. Maminka se jmenovala Kubíková a její otec byl Richard. Jméno Alex Miller mi v době, kdy jsem jako poblázněný dobrodruh začínal s pátrací novinářinou, připadalo přitažlivější, ale z toho už jsem našťestí vyrostl. Takže na Alexe zapomeň, moc tě o to prosím. Přitukneme si na to?“

Zrozpačitěle povstala. „Ale jak... jak ti budu říkat?“

Navrhl: „Richard je pěkné jméno, znělé a s tradicí. Ale ani třeba Říša není k zahození. Dnes v noci si to oslovení můžeme nacvičit.“

„Proč v noci?“

Zasmál se: „A proč ne? Noc je ke každé novotě vlídnější. Tak už si snad na toho Kubíka přitukneme, ne?“

Sklo zazvonilo o sklo a noc, již bylo kromě běžných radostí předurčeno i zvláštní poslání, se tím zvukem přiblížila.

příběh první

DLOUHÉ STÍNY ZLA

Noc jako korálek.

No... až na to, že se naplnily hrozby obláčkových šarlatánů z televize, kteří věštili cosi jako přechod tlakových front, a tím pádem bůhvíkolikátý stupeň rizikových faktorů. Pročež se ischemici dusili, nízkotlakaři si připadali, jako když se sami sobě jenom zdají, vysokotlakaři se potili a všem ostatním, kteří si o sobě mysleli, že mají zdravý zcela v richtiku, bylo tentokrát také nanic.

Věru, pěkná to byla noc, jarní, skoro máchovská.

Až na to, že moc špatně spal i vrah, protože stále musel uvažovat nad tím, zda tehdy... před pár dny... někde neudělal fatální chybu, a v horečnatém snu se mu zjevila i podomácku stlučená šibenice. Zděsil se, hrůzou zařval do noci, a to navzdory tomu, že byl v bdělém stavu občanem znalým a věděl, že hrdelního trestu se u nás už obávat nemusí, i kdyby za prachy či ze zcela jiných důvodů zamordoval třeba ještě dalších deset lidí. Vykládej však snu o novele trestního zákoníku!

Skvělá noc.

Až na to, že žena, která mínila v nadcházejícím ránu dobrovolně ukončit svou nikoli přímočarou životní pouť, přemítala o tom, co si pro tuto neopakovatelnou situaci vezme na sebe, co navrch a co dospod, a když se konečně rozhodla, ještě před půlnocí vstala z postele a šla si přemáchnout jeden z kousků prádla, aby byl na ráno připraven. Nestačí to

doschnout, napadlo ji ze zvyku, ale pak usoudila, že na tom tentokrát pramálo záleží.

Noc, která neměla chybu.

Až na to, že muž, který onu ženu miloval, a ač byl od ní vzdálen, podvědomě tušil její úmysly, také nespal, dokonce spát ani nechtěl, chvíli hrál sám se sebou – jak mívával ve zvyku – šachy, ale pak ho už ani to nebavilo, seděl v křesle, kouřil, pil rum, protože se chtěl natvrdo opít, a bál se, především se bál, bál se usnout a bál se nespát a bál se, že když dojde k tomu, co očekává, stane se to, čemu dost dobře nemůže zabránit, a on sám přijde zřejmě s konečnou platností o rozum. Což se posléze i stalo.

Ach ano, jarní, skvělá, bezchybná to byla noc, podobající se korálku.

Jsou chvíle, kdy mužský neumí odmítat.

A právě v jednom takovém okamžiku, náhodou-nenáhodou, vyslovila Lucie své přání.

„Udělej to pro mě,“ oslovila svého přítele Richarda Kubíka, „víš – on je strýc Oswald zvláštní samorost, měl moc divný život, teď se jakoby mávnutím zázračného proutku stal bohatcem, protože mu vrátili baráky po jeho tátovi, ale motá se kolem něho cosi strašně zlého, samá sebevražda, vydírání, smrt. Za zvláštních okolností zahynul dokonce i jeden můj vzdálený bratranec, kterého jsem sice viděla jen jednou v životě, protože ho už jako dítě odtáhli jeho rodičové do emigrace, ale stejně... A strýček si s tím prostě neví rady a mám strach, aby neudělal něco, co by všechno ještě víc... zkomplikovalo. Připadá mi, že je na dně, i když se tváří jako haur, se kterým nic nehne. To jsou u něho takový celoživotní mimikry, on už se asi jinak tvářit ani neumí. Ale když tušíš, co všechno je pod tím... nějaké takové dlouhé stíny zla... jde z toho až zhoubný strach.“

„Zhoubný strach?“ zopakoval po ní, protože ho ten pojem zaujal.

„Ano.“

„Jak mi to vykládáš,“ namítl Richard, „je to spíš záležitost pro psychiatra. Třeba by Honza Kimický...“

„Ale dej pokoj s Kimickým,“ odmítla to, „neumím si představit, že bych strejdu Osvalda dotáhla k jakémukoliv doktorovi, natož k nějakému dušezpytci, kterého navíc skoro denně vidí v televizi. On strýček prostě jenom – jak mi to říkal – nesnáší, když něčemu nerozumí. Najednou teď nerozumí tolika věcem, že je z toho divý. A ty tragédie kolem něho, to už je na jednoho člověka moc. Třeba bude stačit, když si s ním jednou nebo dvakrát pořádně popovídáš, možná na něco rozumného přijdete, porozhlédneš se – však ti nemusím radit. A třeba je to pro tebe taky novinářský námět jako hrom, něco z toho napíšeš. Richarde, Ríšánku, prosím tě o to...“

Zasmál se tomu: „Jak vzácná chvíle! Málokdy tě slyším takhle žadonit, Lucie.“

„To je snad v pořádku, ne? Jenže teď žadoním docela ráda. Je to v zájmu dobré věci.“

„Ale, ale! Kdo z nás má právo říct, co je dobrá věc, a co naopak není?“

Konečky prstů ho mazlivě udeřila do tváře. „Nech toho, Richarde. Kouzlení se slovíčky je tvoje profese, já jsem jen obyčejná česká herečka. A prosím tě...“

„Tak už raději nepros,“ přerušil ji.

„Nemusím?“

„Nikdy jsi prosit nemusela.“

„O nic a v ničem?“

„Přesně tak.“

„Takže se s ním sejdeš?“

Přikývl: „Sejdu, když jinak nedáš. Podívám se pak do díáře. Třeba někdy příští týden...“

„To asi nepůjde, Richarde,“ řekla pomalu. „Já už ti to... promiň, jaksi dopředu smluvila na zítřek odpoledne.“

Prudce vydechl. „Proradnice! Tys věděla, že...?“

„Ale kdepak, nic jsem nevěděla, jen jsem tušila, že můj drahý je džentlmen.“

„Kdybych nebyl džentlmen, naplácal bych ti zadek.“

Rozhodila rukama a nabídla se: „Pro jednou vám dovolím nebýt džentlmenem, pane.“

Samozřejmě – dopadlo to tak, jak to zcela zákonitě dopadnout muselo.

Muž psal na prastarém stroji značky Continental, jehož písmo bylo proti moderním strojům veliké, takže si mimoděk vzpomněl, jak někde četl, že třeba Hitlerovi přepisovaly písáčky všechno na stroji s velkými typy, aby si nemusel před lidmi nasazovat brýle, v nichž vypadal příliš obyčejně. Tenhle stroj už dávno vyřadili, všude byly samé počítače, vále se v jednom kumbálu, a když ho tam před časem našel a projevil zájem, řekli mu, ať si ho klidně vezme.

Tak jo.

Smetl ze stolu do zásuvky balík novin a časopisů, z nichž předtím stříhal písmenka a celá slova, než přišel na to, že by musel znovu moc a moc koumat, než by další takový slepovaný dopis měl hlavu i patu, a tím patřičně zapůsobil. Jako bomba. Ničivá bomba. Na stroji, vyřazeném, odepsaném, dávno už nikde neevidovaném, šlo všechno snáz, a tak nejdřív jedním, pak dvěma prsty klepal do koleček archaické klávesnice, pletl se v pořadí háčku a písmen, která se jím měkčila, také dlouhé samohlásky musel označovat zvlášť, ale to byly nepodstatné detaily. Tak jako tak se písmenka řadila do slov, slova do věty. Nemuselo jich být mnoho – čím méně, tím budou pádnější.

Hlavně naznačit, že je v situaci, kdy může poroučet.

To je ono – poroučet! Uhodil na klávesu s tečkou, spokojeně ji sledoval, jak klepla do papíru, její ocel byla ostrá a dělala drobné dírky. Když nyní papír vytáhl z válce, byla jeho zadní strana celá jakoby rozpíchaná. Přešel po listu prsty, nahmatával stopy písma, ale pak si uvědomil cosi o otiscích. Vzápětí se sám sobě zasmál: kdepak, s tímhle nikdo nikam nepůjde, z tohohle se prostě jen vyjuká, stopí to, snad spálí, snad zlostí přímo sní, ale na napsané stejně nezapomene.

To se zapomenout nedá – to se holt musí vzít na vědomí.

A jednat podle toho.

Ještě obálku, adresu, známku s nevesele se usmívajícím prezidentem, bum do ní pěstí, aby pořádně držela. Potom dopis strčil do náprsní kapsy a šel s ním ke schránce. Ale ta vypadala, jako by ji snad nikdy nevybírali, byla zastrčená, otlučená a pomalovaná čuňárnami, raději se tedy vydal k té na hlavní ulici. Podvědomě se rozhlédl jarním podvečerem, ale hned se napomenul: Klid a zhluboka dýchat! Šups tam s psaníčkem, je řádně o frankováno, jak to píšou, a pošta bývá celkem spolehlivá, i když člověk občas taky čte, jak se co ztrácí. Hlavně cenovky, tak tomu říkají. Ale tohle je obyčejné psaní, to dojde, to nikoho nezajímá.

Jenom toho, koho se to týká, pomyslel si, jen jeho a pak mě.

Potil se, ten člověk se potil.

Nikoli horkem, nikoli strachem z toho, co mu hrozilo – ale vzteky. A nenamáhal se, aby svůj vztek skrýval. Proč taky?! Majitel dvou restituovaných vinohradských činžáků Osvald Vávra byl ze staveb, kde jako živel třídne nespolehlivý strávil většinu života, zvyklý vyjadřovat se přímo k podstatě věci a mluvit víc než nahlas. Zejména když byl rozčilen, a v téhle chvíli byl rozčilen měrou nejvyšší.

„Poslouchejte mě, pane Kubíku, mám pro vás návrh. Najděte mi ty hajzly, kteří to, co se kolem mě děje, zavinili, a tohle je vaše.“

O naleštěný povrch stolu cosi plesklo.

Osvald Vávra se zhluboka napil plzně, šlechtěné sklo přitom svíral rozložitými dlaněmi a čelo se mu čím dál víc lesklo. Když pak položil sklenici, zaťukal prstem na obálku a pohlédl na Richarda: „Hergot, vy se ani nepodíváte, jaký numero je na tom účtu napsaný?“

Skoro to vykřikl.

Denním barem mnohohvězdičkového smíchovského hotelu Mövenpick se jeho hlas rozlehl skoro nepatříčně a několik hostů se po nich ohlédlo. „Proč právě v Mövenpicku?“ zeptal se Kubík, když si včera večer tuhle předem sjednanou schůzku telefonem upřesňovali. Odpovědí bylo přehledně jasné vysvětlení: „Protože jsem kousek od Anděla, pod Bertamkou, před lety bydlel v kvartýru, kde jsme měli kohoutek s vodou i hajzlík na pavlači, a když tam tedy postavili něco nóbl a já na to poprvé v životě mám... Tak přijdete?“

Přišel.

Přišel, protože to za okolností, o nichž se nedá moc povídat, slíbil své přítelkyni Lucii, a protože tady pan Osvald Vávra je její strýček z třetího kolena či něco na ten způsob. A možná taky proto, že to, co o postrestitučních i současných radostech a strastech pana Vávry Lucie vyprávěla, v něm probudilo tu správnou míru žurnalistické zvědavosti.

Přišel, ale odmítal se k čemukoliv zásadnímu zavázat.

A také si nemínil číst v listinách o bankovních účtech, které mu neřikaly pane.

„Podívejte, pane Vávro, možná vám Lucie dostatečně nevysvětlila, že se sice jako novinář občas k něčemu připletu, ale na druhé straně se neživím jako soukromý detektiv a ani bych...“

Nedostal šanci tu větu dokončit.

„Ne,“ rozhodl Vávra a Richard se jen bál, že udeří pěstí do stolu, „takhle se bavit nebudeme. Lucie je fajn holka, její nebožka máma byla moje nejmilejší sestřenice a moc jsme si rozuměli, ale to nemá s naší věcí nic společného. Ať je Lucie jakákoliv, je to jenom ženská... a navíc herečka, a já jsem zvyklý jednat s mužskými.“ Prstem znovu ukázal na obálku a obličej mu zbrunátněl. „Co máte proti mým prachům? Štítíte se jich? Proč? Protože můj táta ty pitomý baráky na Vinohradech před válkou postavil, škudlil na ně z toho svého předměstského železářství celá desetiletí, a mně to teď na jednu spadlo do klína?!“

Debata uhýbala bokem a Richard Kubík pokrčil rameny. „Ale o to přece nejde,“ namítl, „sešli jsme se kvůli něčemu jinému.“

Osvald Vávra byl však zvyklý dokončit, co načas: „Hned se k tomu vrátíme. Ale pro pořádek chci říct, že já se o nic neprosil! Víte, co říkám chlapům u nás v hospodě? Že mě bolševici dožrali vlastně dvakrát – poprvé když to tátovi sebrali, a já o té době slyšel hodně vyprávět, a podruhé nedávno, když zdrhli od válu zrovna v době, kdy jsem si chtěl užívat penze a chodit hlavně na ryby. Místo toho mám hlavu jak vodňanský starosta a kvůli všem těm trablům ani pořádně nespím, což se mi nikdy dřív nestávalo. Já když přišel utahaný ze stavby...“

„Nemusel jste restituční nárok uplatnit.“

„Nemusel,“ kývl Vávra, „ale stejně bych se nevyspal. Táta by mi noc co noc chodil ze hřbitova nafackovat.“

Parádní vysvětlení, uznal Richard a navrhl: „Tak jo – vraťme se k vašim starostem. Ale tu obálku si schovejte do kapsy, ať nevypadáme srandovně.“

„Peníze samy o sobě nikoho nedělají srandovním,“ poučil ho Vávra. „Takže se vyrovnáme až potom? Fajn. Nebojte, já tak ani tak nikomu nic nezůstanu dlužen.“

Richard zavrtěl hlavou. „O jakém vyrovnání to pořád mluvíte? Nemám ve zvyku nechat se někým najímat. A opakuji, že jsem jenom novinář... reportér.“

„Což mi vyhovuje,“ řekl Vávra, „policii jsem nevěřil nikdy v životě a kloudně jí nevěřím ani dnes, to je pořád jen sepisování sáhodlouhých protokolů a k ničemu to nevede. A v nějakých těch detektivních agenturách sedí podle mne hlavně jenom podvodníci.“

„V obou případech se najdou výjimky. Mohl bych vám doporučit...“

„Nechci,“ zahřímal majitel dvou činžáků plus statku na Vysočině – a nyní už se po nich ohlédla i nohatá číšnice, „Lucie mi doporučila vás a já nikoho jiného nechci. Takže opakuju: najděte mi ty hajzly, co tohle všechno dělají a otravují mi život, a já se fofrem postarám o další.“

„Jak?“

„Co – jak?“

„Jak se postaráte?“

„Zakrouťím jim krkem tak, že jim jazyk poleze až na vestu. Vy mi je dodáte a já to udělám,“ oznámil Osvald Vávra a s gusem objednal další dvě plzně. Servírce, která vyslechla nejen objednávku, ale i tu úvahu o krku, jazyce a vestě, se rozechvěla kolena.

Taky dobrý, pomyslel si Richard, budeme parádními komplici a vrchní komisař Jiří Hrabal z kriminálky, můj oddaný přítel, z nás bude mít zcela jistě radost.

„S tím kroucením krků počkejte,“ poradil Vávrovi.

„Proč?“

„Zatím není komu.“

„Ale bude, v tomhle vám věřím – a já mám na lidi odjakživa čich. Určitě k něčemu dojdete.“

Už se to povídání motalo v bludném kruhu.

„Nepředbíhejme událostem, pane Vávro. Ještě toho o celé věci vím příliš málo,“ řekl Kubík a zazněla v tom rezignace.

Poněkud odtažitě ho v té chvíli napadlo, že Lucie má v ženském balení dost genů ze svého vzdáleného strýčka: jí i jemu se moc špatně vzdoruje.

„Vždyť jo,“ odsouhlasil mu jeho názor Vávra. „Všechno vám povím. Od počátku až do konce. Proto jsme tu.“

„Ale nejdřív ze všeho... vezměte si k sobě tu obálku,“ připomněl Richard.

„Vezmu, když jinak nedáte,“ kývl Luciin strýc. „Ale chci, abyste se podíval, co je pro vás připraveno.“

Otevřel obálku, vyňal odtud úřední papír a přistrčil ho Kubíkovi před oči. Nedalo se nikam uhnout, a bylo to ostatně moc hezké číslo: dvojka, pětka a ještě čtyři nuly navíc.

Opilec, který se připotácel na volnou židli u jejich stolu, byl zřejmě sečtělý a použil větu jak z Páralovy knihy: „Opijte mě, pánové. Bude sranda.“

Osvald Vávra zvládl situaci s přehledem.

„Objednám ti, brácho,“ řekl, „velkýho frtana rumu po každý, když si o to slušně řekneš. Ale půjdeš se uprdelit někam jinam a tuhle židli si vezmeš s sebou. My tu prostě chceme sedět sami. Platí?“

Byla to nabídka z rodu kulantních. „Jistě, šéfe, jsem vám k službám,“ uklonil se příjemně překvapený drban a s židlí v nejisté ruce šel obsah dohody sdělit pinglovi.

Vávra dopil svůj půllitr a poposedl si blíže ke Kubíkovi, protože s přeměnou podvečera ve večer narůstal i okolní hluk a debata přes celou šíři stolu by se podobala spíš nejistému odezírání ze rtů.

„Takže – je ti všechno jasné, Ríšo?“ zakřičel Kubíkovi do ucha.

„Není... to tedy není, jasné mi, abych ti řekl úplnou pravdu, není skoro nic, ale aspoň je od čeho se jaksí... rámcově odrazit,“ odpověděl Kubík.

Bylo to čím dál víc náročné.

Příval rychlého pití Richardovi stoupal do hlavy, což se jako obvykle projevovalo tím, že se vyjadřoval mnohem složitěji než jindy a svá tvrzení často až únavně opakoval, a také ho z oblak kouře, který se tu ve vlnách plazil od stolu ke stolu jak ničivý yperit mezi válečnými zákopy u Ypres, nepříjemně pálily oči. To již samozřejmě nebyli hosty denního baru v hvězdnatém hotelu Mövenpick. „Je to tu hezké, moc hezké, ale půjdeme raději někam, kde se můžeme trochu... uvolnit,“ navrhl tam Osvald Vávra, když zhruba vyčerpali jádro tématu. Nikdo nebyl proti. Trochu se sice poškorpili při placení, kdy Vávra nepřipustil sebemenší Richardovu finanční spoluúčast, ale nakonec vyšli ven skoro jako dva přátelé. Dokonce si před hotelem potykali, a když cestou od Anděla ke Knížecí narazili na tuhle mile nepoklidnou hospůdku, s chutí si sundali saka, vkročili dovnitř a docela je i pobavilo, když jim startovní dvojpivo místo pohledně nohaté mövenpické servírky přinesl břichatý vařbuchta narvaný do džín a svetru s klokany.

Fajn to bylo, fajn.

Ale tak před hodinou, teď už toho měl Richard plné zuby.

„Pomalů vyrazíme, ne?“ navrhl nesměle. „Slíbil jsem Lucii, že se pro ni zastavím v divadle. Zavolám vrchního a... Co ty na to?“

Osvald Vávra na to nic.

Možná Kubíka neslyšel, nebo se zabýval jinými myšlenkami. Spíš to druhé, protože najednou řekl: „Víš, já neumím brečet na pohřbech a sápat se po rakvi, to ne, ale Říšu... toho kluka švýcarskýho... jsem měl strašně rád. On byl jediný, kdo to z naší prokletý famílie v poslední době někam dotáhl. A pak takhle debilně umře, když si sem přijede na výlet – a vlastně kvůli mně...“

„To ale nevíš jistě,“ namítl Kubík, „to si jen tak na vlastní triko domýšlíš.“

„Nic nevím jistě,“ řekl Vávra. „Ale může to být pravda... A Vlasta, to je nemlich to samé. Kdybych... kdybych ji nepřítáhl k sobě, kdybych tím nechtěl sám sobě a celému světu dokázat, že... že už konečně můžu mít, co chci, určitě by neudělala to, co udělala. Hergot, copak se s tímhle balvanem na krku dá žít!?“

Udeřil se pěstí do prsou, až to zadunělo.

Richard si letmo vzpomněl na Lucii. Měla pravdu, holka chytrá, pod povrchem tohoto haura, kterého jako by nic nevyvedlo z míry a všechno uměl zmáknout či uřvat, doutná v neurčitelném poměru bolest a vztek.

Zatraceně ničivá kombinace.

„Osvalde, nemá cenu takhle se drásat. Tím nic nevyřešíš.“

„A čím něco vyřeším!?“ štěkl na něho Vávra. „Řekni mi popravdě – čím? Mizejí mi... jednoho po druhém mi berou lidi, které jsem měl rád. A já jsem bezbranný. Mohu jen chlastat a nadávat.“

„Jak – kdo ti je bere? Tu paní Vlastu jsi, pokud vím, od sebe odehnal sám,“ připomněl mu Kubík.

Snad to ani neměl takhle naplno říkat.

Osvald Vávra, životem oťřískaný tvrdý chlapík, jemuž se na Vinohradech klaněly dva baráky a v náprsní kapse saka, pohozeného tu jen tak volně přes opěradlo židle, měl bankovní papíry na čtvrt milionu, k němu přivrátil svou tvář a do nesourodého hospodského ryku zašeptal jak kajícíník přes mřížku zpovědnice: „Tak vidíš. Tím hůř pro mě.“

A i v tom yperitovém oparu kouře Richard rozpoznal, že v koutcích Osvaldových očí se cosi leskne.

Tak dost! – rozhodl se vystřízlivěle.

Vstal a u výčepního pultu vyrovnal jejich účet, zareagoval i na poplašená gesta opilce od stolu vedle záchoda a předplatil mu rumovou trojkombinaci, pak se vrátil k Vávrovi a s razancí přestárlého svobodníka v záloze zavelel: „Jdeme!“

Čekal odpor, námítky, ale mylil se.

Luciin strýc se poslušně zvedl a vyšel za ním do pozdního smíchovského večera. Pár desítek metrů nejspíše kráčeli vedle sebe mlčky. Pak už Richard Kubík podlehl touze říci něco, co by člověku vedle něho aspoň trochu pomohlo.

„Neboj, Osvalde, já tě v tom nenechám.“

Sám si však v té chvíli nebyl jist, zda z něho mluví jen nadmíra vypitých piv, či smysluplné rozhodnutí.

„Najdi mi, Richarde, ty hajzly a já...“, zopakoval Osvald Vávra myšlenku, která se ho úporně držela od první chvíle jejich setkání.

„Jo, zakrouťš jim krkem, to už jsem slyšel,“ zasmál se Kubík. Načež plácl jen tak do větru něco, nad čím se bude muset důkladněji zamyslet až později: „A poslouvej – co když je ten hajzl jen jeden?“

Osvald se zastavil a pomalu zavrtěl hlavou.

„Myslíš...? Tomu se mi nechce věřit,“ řekl pochybovačně a šel dál.

Muž byl sám, ostatně byl v poslední době málokdy jinak než sám, hleděl na bílou prázdnou stěnu, odkud před časem bůhví-proč sejmul všechny obrázky, také v duši měl prázdko a lál si.

Neměl to dělat, neměl!

Neměl pátrat po jménu a bydlišti toho mašinfíry, a neměl pak za ním jít, donést mu prachy a takhle za odměnu z něho páčit, jak k té tragédii vlastně došlo. Neměl se ptát, a neměl se tudíž dozvědět, že za mírnou zatáčkou v tom celkem poklidném úseku trati, obklopeném z jedné strany svahelem a z druhé rozkvetlými stromy a jarně svěží trávou, doslova až na poslední chvíli zahlédl strojvůdce osobního vlaku ženu, která zády natočena směrem k nezadržitelně se blížící lokomotivě klečela mezi kolejemi na kolenou s obličejem skloněným dolů a skrytým v dlaních mezi kusy kolejištního štěrku.

Neměl se ptát, neměl!

Kdyby se nezeptal, kdyby se po všech okolnostech té smrti se sebestmrtičskou touhou nepídil, nemusel by nyní myslet na to, nač myslet musel.

Ta vyčkávavě vyzývavá poloha na kolejích...

Právě takhle přece měla milování nejraději – proboha, právě takhle.

Klasika: dvě tabletky rozpustného céčka v toniku, konev kafe, vybledlé barvy dne, stávkující mozek. Plus zajímavé telefonické omluva za to, co včera nestihl.

Do redakce, kde měl ráno odevzdat to, co ještě ani nenapsal.

A Lucii za to, že pro ni večer do divadla nepřišel, ač to slíbil.

V redakci přijali zvěst o odkladu nevrle, zato Lucie ho zaskočila svou reakcí. „Děkuji ti, Richarde,“ řekla dřív, než stačil naplno rozvinout své omlouvání, „udělal jsi mi velkou radost.“

„Já?“ zeptal se nepřilíš moudře.

„Kdo jiný!?“ šveholila dál. „Strýc Oswald mi volal už před hodinou, dokonce mě tím probudil. Zapůsobil jsi na něho ohromným dojmem a věří, že spolu zvládnete všechno, co je třeba. Prý jste až dlouho do noci plánovali společný postup, takže je to jasné.“

„Ale já přece slíbil, že si tě vyzvednu,“ namítl chabě.

„Neomlouvej se! Strýček mi to vysvětlil. A mně přece na vašem setkání a na tom, co pro něho uděláš, moc záleží. Ještě jednou díky. A abys věděl, že jsem žena uznalá, zvu tě dnes na oběd. Uvařím něco, co máš rád, i jinak na tebe budu hodná. Přijdeš v jednu?“

Představa čehokoliv k jídlu ho moc nelákala.

Leč odmítnout se nedalo.

„Přijdu,“ řekl s předstíraným nadšením a šel si uvařit další kafe.

* * *

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se vrchní komisař Jiří Hrabal, když se k němu Richard propracoval, což ovšem nebylo snadné, protože se zřejmě něco dělo a na chodbách kriminálky potkával samé spěchavce s ustaranými obličejemi.

„Máš čas na to, abych ti to v klidu a pořádně vysvětlil?“ odpověděl Kubík záludnou protiotázkou.

„Dvě minuty,“ ukázal mu Hrabal na prstech, „pak začíná operativní porada, na čtyřce máme z noci dvojnásobný mord. Tak mluv!“

Richard zhustil vše, co věděl a co se k tomu dalo při troše fantazie domyslet, do telegrafické podstaty: znělo to spíš jako dějová osnova televizního psychothrilleru.

„Není to nějaká novinářská volovina?“ zapochyboval vrchní komisař.

„Možná je, možná není,“ pokrčil rameny Kubík. „A já bych si rád z těch dvou možností vybral. S tvou laskavou pomocí, samozřejmě.“

Hrabal se podíval na hodinky.

„Jednou se z tebe zcvoknu a policejní prezident mě nechá bez milosti utratit,“ vzdychl, ale tak jako tak nedokázal svého přítele, s nímž už měl leccjaké zkušenosti, jen tak obyčejně vyhodit. Rozehrál klávesnici počítače, chvíli na obrazovce něco hledal, kurzor poskakoval tam a zpět, pak Hrabal vytrhl z bloku list papíru a načmáral na něj pár slov.

„To jsou...?“ zeptal se Richard.

„Jo. Píšu ti jména kluků, co mají ty dvě věci, o kterých jsi mluvil, na starosti. Zajdi za nimi, odvolej se na mě a můžeš si s nimi trochu pokecat. Pak mi dej vědět. Ale prosím tě, chovej se rozumně... nebo... nebo...“

Zasekl se: nic vhodného ho nenapadlo a vyhrazené dvě minuty se již stejně nejmíň zdvojnásobily. Podal tedy Kubíkovi popsaný papír a mávl rukou.

„Díky, Jiří,“ řekl Richard. „Ahoj – a už se nezdržuj. Jako bych tu nebyl.“

„Pozdě. Už dávno jsi tu neměl být,“ odpověděl vrchní komisař.

Poručík Hanuš působil ustaraně a zadek mu k židli tlačila tíha vlastní důležitosti. „Nevím, nevím, co z těch papírů jako laik vyčtete,“ vrtěl lehce proplešatělou hlavou, „ale když vám to pan vrchní komisař Hrabal schválil, vyhovím vám.“ Ještě další poučení: „Je vám ale, doufám, jasné, že jde o dosud neuzavřený případ, takže z toho vyplývá...“

„Ano, pane poručíku, je mi zcela jasné, co z toho vyplývá,“ přikývl Kubík. „Myslím, že jsme se u neuzavřených případů již několikrát viděli.“

„Je to možné,“ připustil.

„Ze všeho nejvíc by mě zajímalo, co si o té záležitosti myslíte vy osobně,“ řekl Richard, aby se muži proti sobě dostal aspoň trochu pod kůži.

Zabralo to: poručík Hanuš o pár stupňů pookřál.

„Podle mě za tím nic zvláštního není,“ usoudil, „jen obyčejná řidičská gauneřina.“ Ukázal rukou kolem sebe. „Takových záležitostí tu mám plné skříně. Gauneřina a trochu smůly. Dojde k nehodě... někdy jednoznačně zavinené, jindy dokonce i svým způsobem nezavinené, ale šofér je třeba totální zbabělec a nechce si komplikovat život, anebo z různých důvodů nemá čisté svědomí, třeba veze něco, co není košer, nebo si předtím popil, nebo má na sedadle ženskou, která patří někomu jinému – prostě se zalekne, a aby měl klid, ujede z místa a začne mazat stopy.“

„Myslíte, že i v tomhle případě...“

Pokrčil rameny. „A proč by to zrovna tady mělo být o moc jiné než jindy? No, můžete se o tom, pane redaktore, přesvědčit sám.“

Konečně mu složku podal.

Spis to byl tenouký jako podvyživená pubertačka. Ale byl to přece jen spis, řeč faktů, vět bez kudrlinek, v jistém slova smyslu tedy protipól toho, co Luciin strýc Osvald Vávra útržkovitě, na přeskáčku a s přemírou zavádějících emocí vyprávěl Richardovi nejprve v denním baru hotelu Mövenpick a pak ve veselé krčmě u Knížecí. Na deskách složky bylo napsáno: „Dopravní nehoda se smrtelnými následky.“ Kubík si povšiml, že poručíkovo písmo věrně kopíruje jeho tvář: věcné, strohé a vědomě nezdobné. K úvodní straně byl sešívačkou přicvaknut lístek papíru se jménem oběti. „Richard Bezpalec.“ Pod jménem se nacházely dvě symetricky rozložené závorcky. V první z nich byl jen obyčejný křížek – znamení, které od nepaměti říká vše, do druhé závorcky poručík tak trochu varovně poznamenal: „Švýcar.“

A přidal k tomu výrazný vykřičník.

Richard Kubík otevřel desky, začtl se, prohlédl si plánek a fotky, zapojil představivost, poznatky se mu skládaly do živého obrazu.

Obyčejná řidičská gauneřina...?

Vyhlíželo to tak.

Pozdní večer na přelomu března a dubna. Přesněji: jedenadvacet hodin a padesát minut. Prudce se svažující jednosměrná vozovka v méně frekventované, převážně vilové části Vinohrad, průjezdní prostor zúžen automobily, které byly navzdory zákazu stání zaparkovány při levém i pravém chodníku. Všechny pravoúhle sem ústící boční ulice řádně označeny jako vedlejší. Pětidvěřový Opel Astra 16 se tudy, soudě kromě jiného z náznaku brzdné dráhy, hnal zřejmě rychle, neúměrně rychle a řidič měl – mohlo to tak vypadat – prostě jen, jak to poručík Hanuš vyjádřil, smůlu. Ztraceně smůlovitou smůlu. Z jedné z těch vedlejšek mu totiž pravděpodobně cosi vjelo do cesty. Ne moc, ne úplně, zřejmě – podle dodatečného ohledání stop na místě události – ne natolik, aby došlo k přímému kontaktu.

Ale i to stačilo.

Šofér v opalu, který jel ve voze sám, strhl řízení, leč nebylo prakticky kam uhnout a o zbytek tragédie se na čerstvě mokřím povrchu postaral nevladatelný smyk. Opel Astra narazil nejprve do levé fronty zaparkovaných vozů, prudce se odrazil na druhou stranu, další střety málem katapultovaly nepřikurtovaného a navíc ještě lehce podnapilého řidiče ze sedadla, automobil se potom ještě jednou, dvakrát převrátil a skončil na střeše.

Lidské tělo je křehké: hlava, hrudník...

Lékařskou pomoc telefonem přivolali z blízké vily, kde senior rodiny kouřil v nikotinovém vyhnanství na balkoně svou poslední předspánkovou cigaretu. Děsivý rachot z ulice následně vyhnal nejprve k oknům, na balkony a posléze i na chodník a k ohledání svých poškozených či nepoškozených aut další zdejší usedlíky: jedni se radovali, že jejich vůz z tohohle maléru vyvázl bez škrábnutí, druzí vztekle bědovali nad vzniklou škodou.

A zkrvavený muž v převráceném opalu?

Toho se nikdo raději ani nedotkl – člověk nikdy neví...

Záchranka dorazila ve slušném čase, a vzápětí po ní přijel i vůz policejní výjezdové skupiny. Společnými silami vyprostili zraněného. Po několika minutách oživovacího úsilí přímo na místě vyslovil doktor z úrazovky obavu, že toho člověka povezou zřejmě do špitálu zbytečně. A asi se také – domýšlel si Kubík – zeptal šéfa výjezdovky, který se zatím zabýval osobními věcmi a dokumenty zraněného, jestli už zjistil jeho totožnost.

Zjistil.

A zřejmě, jak vyplývalo ze suché řeči záznamu, řekl něco v tomhle duchu: „Bude to trochu složitější. Papíry k vozu jsou zdejší a psané na jakéhosi Osvalda Vávru. Ale tenhle mužský má u sebe švýcarský pas.“

„A jéje...!“